



ΣΤΟ ΜΕΡΑΡΧΟ

Α!

Ήταν Κυριακή εκείνο το πρωί, και Κυριακή μάλιστα χειμώνα, που έβρεχε με το σακάκι και η λάσπες στο δρόμο ήταν ως το γόνα και το κρώο δυνατά. Ένας λόγος παραπάνω, δηλαδή, για ν' άργησουν οι στρατιώτες να σηκωθούν απ' τα κρεβάτια τους.

Μόνον ο στρατιώτης Άβεσσαλώ Μωυσούν, Έβραϊός από την Καστοριά, είχε σηκωθεί, ακόμα από τη νύχτα του Θεού και ετοίμαζε τα σπαθολορία του και προσπαθούσε να δέσει τις άρβυλες του με τα πρόστυχα σχοινιά, που κοβόντουσαν σε κάθε τράβηγμά του.

—Βρέ ε'Αβουσαλέε !, βρέ Άβεσσαλώ, του φώναζε ο Γιάννης ο Ματαφηνμένος, ένα σκαθάρι από τις παραβαρδάρειες της Θεσσαλονίκης γειτονιές. Θά μās άφησες να κοιμηθούμε ;...

—Βιάζομαι, βρέ άνθρωπε, απάντησε εκείνος.
—Τί βιάζεσαι ; Μήπως θά πάς στην...εκκλησία ;
—Θά πάω κάτω στο σταθμό ν' ανταμώσω τον πατέρα μου, που έρχεται απ' την Άθήνα ! Νά τον ιδώ, να με ιδή και να του ζητήσω και παράδες...

—Έ, τράβα, τό λοιπόν, και άφησε μας ήσυχους.
—Πώς να πάω, βρέ άνθρωπε, που ή άρβυλες μου δεν έχουνε σκοινιά ! Πέσανε και τα κομπιά από τη στολή μου, τό τραίνο απ' την Άθήνα έρχεται στις έννιά και φοβούμαι μήπως δεν προφτάσω !..

—Σού πουλάω έγω, ακούστηκε μια φωνή από την άλλη άκρη του θαλάμου, τά δικά μου τά κορδόνια και σου δανειζώ της στολής μου τά κομπιά, για σήμερα, που είναι πεκορισμό και δεν θά βγώ. Πόσα μου δίνεις ;

Ήταν ο Γιώργος ο Τασούδης, ένας κληρωτός από τās Σέρρες.

—Τρεις δραχμές, του είπε ο Έβραϊός, άρχίζοντας τό παράξενο, παρ' όλη τή βιασινή του.

—Δώσε πέντε και να σου τά ράψω κιόλας τά κομπιά...
—Τεσσερεσημίση δεν κάνει ;
—Πέντε ακατέβαστα ! Στοχίζεις τό έμπόρευμα ! Πράγμα Εθνωπατικό, σου λέει ο Άλλος. Δεν είναι ούτε από λαθραία, ούτε από πυρκαιά, ούτε από κανένα φαλιμέντο.

Η συμφωνία έκλεισε και ο Τασούδης διαόρθωσε, στόλισε, έφραψε τον Έβραίο και τον επιδιώρθωσε. Στάθηκε κατόπι μια στιγμή για να τον καμαρώσει.

—Αίντε, τώρα, και είσαι του κομπιά ! του είπε. Σάν Άγγλος στρατηγός... Η μάνα σου σ' έκανε δεν θά σε γνωρίσει !.. Φέρε τό λεντόδραχμο ! Έσύ θά πάρεις κι Άλλα από τον μπαμπά σου.

Άλλά, ως να τελείωση ο Τασούδης την προσφώνηση, ο Έβραϊός ο Μουσσούν τό έσκασε άπότομα, κι ως να συνείδη ο Σερραίος, εκείνος, με δυό πηδούνη στη σκάλα, ήταν στην άλλη και έτρεχε έξω, μακριά, προς τή μεγάλη πόρτα του στρατώος.

Οι στρατιώτες τρέξανε στο παράθυρο.

—Βρέ τον άτιμο τον Όθρη, σάν να τουχουν βάλεϊ νεράτι τρέχει !..

Ο Τασούδης, με τά άσπρόροχά του, καθώς ήταν, διαν σημάδωνε απ' τό κρεβάτι, άρπαζε τό παντελόνι του για να τό φορέσει και να τρέξει ξεπόσω του. Μά ξαφνικά κύτταξε από τό παράθυρο, έστάθηκε και κάθισε στο κρεβάτι του Ματαφηνμένου.

—Γιατί δεν τρέχεις να τον πιάσεις, βρέ χαζε ; τον ρώτησε εκείνος. Θ' άφησης να σε γελάσει και να σου φάη ο Έβραϊός τά λεφτά ;...

—Τί να τρέξω ;... του απάντησε ο Τασούδης φιλοσοφικά. Τό μού μου παντελόνι έχω φορεμένο και εκείνος είναι στην άλλη, ως να φορέσω και τό Άλλο τό μού, εκείνος θά είναι στο σταθμό... Γιατί να τρέχω, με τούτο τον παληόκαι-

ρο και χωρίς νάχουν ή άρβυλες μου σκοινιά ;... Τό βράδυ που θά 'ρθή, θά τον γρατώσω και θά πληρώσει τά διπιά !..

Μά οι στρατιώτες, που ήταν στο παράθυρο, φώναζαν δυνατά εκείνη τή στιγμή :

—Τρέξε, Τασούδη, κι άρπαχτον... Μακροβούτι έκανε ο Γιαχουντής στις λάσπες, απ' όξω απ' τό μαγεριό !..

Όλοι οι στρατιώτες του θαλάμου, που ή φρασαρία του Έβραϊού τους είχε ξηπνήσει, τρέξανε στο παράθυρο να ιδούν.

Πραγματικά, από τή βία του ο Μωυσούν, για να μην τον πιάσει ο Τασούδης για τήν κληρωμή, κι από τό φόβο του μην έρθει τό τραίνο και φύγει ο πατέρας του χωρίς να τον ιδή, πηδώντας σάν τον διάβολο, έγλίστερησε στην άλλη και ξεπλώθηκε φαρδύς-πλατύς μπρός απ' τήν κουζίνα του στρατώος, μέσα σ' ένα βούρκο από λάσπες και λύγκες και άπολήματα του μαγεριού !..

Ήταν σάν λουκουμάς γεμάτος μέλι από τις λάσπες, σάν σηκώθηκε. Τό ηλίθιο του είχε ζουλιχθή, τό άμπελών του στίστηκε, καθώς του ήταν στενό, από τό στήθος ως τή μαισάλη και δυό κομπιά από τή στολή κοπήκανε και χάθηκαν στη λάσπη...

Πρώτη δουλειά του Μωυσούν, ήταν να κυττάξει πίσω του, μήπως τον κινήγει ο Τασούδης. Μά σάν είδε πως από τή σκάλα κανείς δεν φανότανε, προσάθηκε να τινάξει δυο μπουφους τις λάσπες από πάνω του, συγγνώστηκε και τράβηξε και πάλι τρέχοντας, για να βγή όξω στο δρόμο τό δημόσιο. Μά μόλις δραπέτισε τή μεγάλη πόρτα της αλλής, έπεσε πάνω στον έπιλοχία, που μαχμουλλής, γιατί ξήπνησε πρωί, έρχόταν δούστωμος και μουμουρίζοντας στο στρατώνα.

Ο Μωυσούν στάθηκε και του έφερε τό σχήμα. Ο έπιλοχίας, αντί ν' άντιχαρηστήση, έσκυψε και κύταζε καλά.

—Βρέ, τί είσαι σύ ; τον ρώτησε
—Στρατιώτης !..
—Βρέ !.. Βρέ !.. Τί στρατιώτης είσαι σύ, μαρέ ;
—Στρατιώτης του δευτέρου λόχου, του πρώτου...

—Τί χάλια είν' αυτά, μαρέ ; Πού πάς έτσι, μαρέ, σάν να σε ποδοκλιόκανε στη λάσπη !.. Στρατιώτης είσαι σύ, ή εκοπάνες γεμάτη από λάσπη, σάν αυτή που έχουνε οι μαστόροι που χιτίζουνε !.. Και που πάς έτσι, μαρέ ;...

—Πάω κάτω, στο σταθμό.
—Πού σταθμό ;
—Του σιδηροδρόμου. Έρχεται ο πατέρας μου και πάω να τον ιδώ...
—Και γι' αυτό κλισήτρες στις λάσπες, για να πάς κάτω στο σταθμό ;... Γκρεμοτακίσουν πίσω !.. Γκρεμοτακίσουν να καθαριστής !..
—Κύρ έπιλοχία, σε παρακαλώ, δεν θά προφτάσω...

—Γκρεμοτακίσουν, είπα !..
—Θά 'ρθή ο πατέρας μου και θά φέρη για τήν Καστοριά και δεν θά τον προφτάσω. Κύρ έπιλοχία μου, σε παρακαλώ !.. Έχω ανάγκη από παράδες...

—Ξερότσόσε με, είπα, σύ κι ο πατέρας σου κι ή Καστοριά, μη σου κόψω καμιά εδιήμερη και δεν βγής να ιδής ούτε τή Θεσσαλονίκη !..

—Κύρ...
—Κηρί και λιβάνι να γίνης. Γιαχουντή ! Γκρεμοτακίσουν, είπα ! Θά μās ρεξηλέψης τό στρατό έσύ !..

—Κύ... Κύ... ο πατέρας !
—Σκαμνός και σύ και ο πατέρας σου !.. Δεν ήξερα πως έπρεπε να κλισήτρες στη λάσπη, σάν γουρούνη, σήμερα, για να υποδεχτή τον πατέρα τοι στο σιδηροδρόμο... Σούτ, είπα ! Άχνα άν βγάλής, κακό πομπάθες !..

(Τό τέλος στο προσεχές) —Τί είσαι σύ, μαρέ ; του είπε ο έπιλοχίας



Έκανε μακροβούτι στις λάσπες !..



—Γάρα είσαι του κομπιά !..



—Τί είσαι σύ, μαρέ ; του είπε ο έπιλοχίας